

109. *Én vagyok az ajtó* (Jn 10,9)

Bevezető ima gyanánt a 93. számú éneket imádkozzuk! Egyrészt a mennybe ment Urat köszöntsük, másrészt azt a gondolatot emeljük ki, hogy megjelentünk az Ő hajlékában. A kapun keresztül jöttünk be az Úr házába:

Megjelentünk hajlékodon áldozatra, jó Atyánk,

Letérelünk áhitattal Oltárodnak zsámolyán,

Hogy dicsérjük Egyszülötted, Aki hozzád égbe szállt.

Magasztaljuk és imádjuk a mennyei szent Királyt.

Bizonyára vissza tudunk emlékezni olyan élményre, hogy **megilletődöttség** vett erőt a lelkünkön, amikor egy olyan ajtó előtt álltunk, amely valami nagyon elegáns helyre vezetett. Ezt a megilletődöttséget idézzük fel most, és elcsendeséssel készítgessük szívünket arra az élményre, amely az ajtón túl vár reánk! Érdemes az imaóra is ilyen elcsendesedő lélekkel készülni! Már előre készítgessük lelkünket arra az ajándéokra, amellyel az Úr gazdagítani akar ma bennünket. Amennyire csak lehet, érdemes kívül hagyni a gondokat, a gondolatokat, csökkenteni a benyomásokat. Például figyelmen kívül hagyjuk a kirakatok vonzását, illetve nem a földet nézzük, hanem az eget. Lecsendesítjük a lelkünket, csendességben megülünk, hogy még érzékenyebbek legyünk az Úr szavának a meghallására.

I. **Jézus a feltárt ajtó**

A vakon született meggyógyítása után, tehát amikor az Úr látóvá tett egy embert, azt mondja Jézus: *A juhok számára én vagyok az ajtó* (Jn 10,8). Amikor Jézus elfogadott minket báránykáinak, akkor ez a vallomása ránk is érvényes lett. Jézus „a feltárt ajtó”. Nem bezárt ajtó, hanem olyan, amelyen keresztül beléphetünk. Csalogat, vár. Megilletődve éljük át ezt a nagyszerű lehetőséget: Beléphetünk!

A „feltárt ajtó”-nak van egy olyan vonatkozása is, hogy aki bent lakik, az kijön hozzánk az ajtón át. Itt lehet a kinyilatkoztatásra gondolni, amellyel Isten élénk jön, feltárja önmagát, tanítást ad belső lényéről, szeretetétéről. Ez történt a teremtéskor, a megtestesüléskor és a pünkösdi Lélek kiadásakor.

1) Ma Jézust, a *feltárt ajtót* úgy szemléljük, mint Aki belépésre hívogat.

– Ha egy teremben zárt ülés van, akkor az ajtóra kiteszik a táblát: „Belépni tilos!” Jelzik, hogy a kívülálló nem kívánatos személy.

– De ha nyitva van az ajtó, azzal kifejezésre juttatják, hogy várják mindazokat, akiket érdekel a téma.

– Van még egy harmadik szituáció is, amikor kulcsra van ugyan zárva az ajtó, de a ház Ura a kezünkbe adta a kulcsot, az eget nyitogató jelszót: „Bármikor kinyithatod és bejöhetsz, hiszen itt a helyed, itt otthon vagy!”

2) Mi most azt a Jézust próbáljuk szemlélni, **Aki „a feltárt ajtó”, Aki megnyitotta nekünk a mennyország ajtaját.** Jézus tanítása jogosít fel erre a szemléletre, mert ezt mondja: *Én vagyok az ajtó, aki rajtam keresztül megy be, üdvözül, (vagyis örökre Istennel lesz), ki-be jár és legelőre talál* (Jn 10,9). Világosan megmondja: Rajta keresztül kell belépni az üdvösségre. Ez a kifejezés: *ki-be jár* – a lelki szabadságot tanítja. Szabadon járhatunk-kelhetünk a mi Urunk szívében. Hiszen ha végre egyszer beléphettünk, akkor onnan már nem akarunk eljönni, hanem

– Vele maradni,

– megérezni az otthon melegét, örömét, szabadságát!

– élvezni azt a jó légkört, amely Isten házában van,

– betöltődni azzal a levegővel, amely sehol máshol nem található meg,

– betöltődni azzal az eledellel (Jézus tudniillik *legelőre találás-ról* beszél), amelyet csak Ő maga adhat, amely életet.

3.) Maga Jézus is ezt akarja, hiszen így folytatja tanítását: *Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen!* (Jn 10,10). Testi életünk eddig is volt. Akkor itt valami más életről van szó, a Lélek életéről, amely jobban él, mint amelyet Isten a paradicsomkertben az ember testébe lehelt. Ez már nem is annyira a mi életünk, emberi élet, hanem az Ő élete, isteni élet. Abban a belső térben – ahová az ajtón át jutottunk – csodálatos életerő sugároz ránk és belénk: Isten szeretetéletének a sugárzása.

4.) A jézusi tanítást a kapuról megfogalmazhatjuk így is: „Te vagy a kapu, amelyen át Tehozzád juthatunk. Te vagy az, Akiben és Aki által megszűnik az elválasztó fal, mint ahogyan a ház fala is megszűnik az ajtó nyílásánál.” Mondhatjuk úgy is Jézus Urunknak: „Te vagy a mennyország feltárt kapuja, ahol az ég és föld elválasztó fala megszűnik, és mi Rajtad keresztül beléphetünk a mennyei házába, mint ahogy az ajtón keresztül lépünk be a házba.” A kinyitott ajtó mindig hívogat.

II. Mire hív bennünket Jézus?

1.) Először is a **betérésre hív**, más szóval Jézusnak ez a hívása felszólítás a személyes megtérésre, amikor már nem magunkban vagyunk, hanem annál az Istennél, Akihez betértünk. A megtérés azt jelenti: **elfordulunk mindentől, ami nem vezet közelebb Istenhez**, és Jézust, az élő Isten Fiát tartjuk számunkra a legfontosabbnak! Azzal, hogy betérünk a nyitott ajtón, és belépünk Jézus világába, megvalljuk, hogy Ő lett a legfontosabb a számunkra! Boldogan mondjuk Neki: „Te vagy a legfontosabb a számomra!” Most itt nem kell leltározni, hogy mi az, ami nem fontos nekünk, mi az, amit Jézus kedvéért elhagyunk, mert az ezzel

való foglalkozás csak felkavarná a lelkünk csendjét. Elég, hogyha csak a legfontosabbra összpontosítunk: **engedjük, hogy Ő a végtelen nagy „tömegével” magához vonzza a lelkünket**, hiszen Ő a legnagyobb, Ő a legfontosabb! Ebben az isteni tágas térben – ahová beléphetünk – a legnagyobb, a leghatalmasabb Isten van a központban. Az Ő nagysága magához vonz. Ekkor már boldogan felejthetjük mindazt, ami az Ő házában kívül volt, ami nem segítette az utunkat Őhozzá, mert magához akart lekötöni.

Néha lassított felvételen lehet látni a szakítópróbát, vagyis egy olyan kísérletet, ahol egy kötelet feszítenek, és az egyszer csak elszakad, s a kötélen két végén kirojtosodnak az alkotószálak. Engedjük, hogy bennünk is elpattanjon az a kötélek, amely eddig a földi dolgokhoz kötött! Ha érezzük is magunkban a földi dolgok vonzását, mégis engedjük ennek az isteni erőcentrumnak a vonzerejét még jobban érvényesülni magunkon! Vágyakozzunk arra a szellemi szabadságra, amely akkor valósul meg, ha a lelkünk szabaddá válik a földhöz kötött dolgoktól, és elpattan az a kötélen!

2) Jézus, „a mennyország feltárt kapuja” **a békére hív** minket, amely elsősorban az Istennel való találkozásból fakad: Isten békéje tölt be. Ő mondja: *Az én békémet adom nektek, nem olyant, amilyent a világ ad* (Jn 14,27), hanem annál sokkal szebbet, mélyebbet: lelki békét. Ebben az isteni erőterében engedjük, hogy ennek a békének a sugárzása hatoljon a lelkünkbe! Ekkor jön létre a találkozás Istennel! Mi kerestük Őt, Ő keresett minket. Ha a mi Mesterünk *nyitott kapu*, akkor nekünk, az Ő tanítványainak is *nyitott ajtóknak* kell lennünk, hogy Isten szabadon beárazhassa az Ő békéjét a lelkünkbe, hogy szabadon járhasson-kelhessen a szívünkben! Már nem elszakadásról van szó – mint előbb a szakítópróba hasonlatnál –, hanem egymásra találásról, egymásba hullámozásról, egymásba simulásról. Igazán **nincs más dolgunk, mint hagyni, hogy az Ő békéje egyre szelídebb áramlással, egyre nagyobb békességgel belénk lüktessen**. Itt már nem válnak el a hullámok, együtt ring, együtt mozdul Isten belénk áradó békéje és a mi szívünk békéje. Amikor Jézus, a mennyország *feltárt kapuja* békére hív, akkor **nemcsak az Istennel** való találkozásra, de **az embertestvéreinkkel való találkozásra is hív**, hogy békességben éljen minden ember Isten békéjében is, amely a mi lelkünkben is megvalósult! Senki se dobjon már kavicsot lelkünk tavának elsimult tükrére, senki se háborgassa fel oktalan ökölcsepásokkal! Ne gyilkolja az embertestvér az embertestvért, hiszen az felkavarja lelkünk békéjét, mint ahogy a Duna vizét is felkavarták Boldog Salkaházi Sára és a többi beléje lőtt ártatlan ember teste. Merjük hinni: ha mi jobban igényeljük ezt a lélekcsendet minden embertestvérünk felé, akkor ez beleárad a másik ember lelkébe is, és megcsendesülnek a gyilkos indulatok, kisimulnak az összeráncolt homlokok, és az ökölbe szorított kezek elejtik a gyilkos fegyvert. Ahogyan a nap melegíti az embereket – és melege a homlokuk megtörlésére készíti őket, úgy – és még sokkal jobban – melegíti, égeti őket a mi lelkünk békéje. Maguk sem tudják, hogy hogyan, de békére lágyul a szívük.

3) **Mire hívogat még Jézus**, „a mennyország feltárt kapuja”? Nemcsak a betérésre és a békére, hanem harmadszor: **Istenre!** Ha bemegyünk ezen a feltárt kapun, akkor Istennel találkozunk, Aki itt van! **Engedjük, hogy lelkünket elfogja az áhítat!** Vegyük észre, hogy a lelkünk nem tud eléggé betelni azzal a megilletődöttséggel, **hogy itt lehetünk a mi Urunk jelenlétében!** Már az is öröm volt, hogy tudtuk: eljött hozzánk, most pedig megengedte, hogy mi is eljöhessünk Hozzá. De még nagyobb öröm, hogy Ő felénk fordult, minket pedig maga felé fordított. Nemcsak a figyelmünket vonta magára, hanem a szívünket is. Megengedi, hogy megtapasztaljuk a jelenlétét!

4) Ebben az isteni Jelenlétben **segít elmélyülni**, ha gyakran kimondjuk ezt a két imaszót: **„csend”,** illetve **jelenlét”;** és vágyakozunk utánuk.

– Amikor kimondjuk: **„csend!”**, akkor ezzel beleszentelem a lelkünkbe a csendet. Belül, magunkban mondjuk ki: „csend”! Még egyszer, a lehető legszelídebben mondjuk ki magunkban ezt a szót: „csend”! És hagyjuk, hogy megvalósuljon bennünk! Ha valami megzavarna a csendünkben, akkor mondjuk ki újra: „csend”! Engedjük, hogy testünk feszültségei ellazuljanak! A testünket lefelé vonzza a gravitáció. Lelkünk pedig ebbe a csendbe kíván belenőni! Ha meg tudunk tapasztalni a lelkünkben egy kis csendet, akkor már

nem kell kimondanunk a „csend” szót, elég csak engedni, hogy eluralkodjék bennünk a csend!

– Ebben a csendben mondjuk ki a másik imaszót: **„jelenlét!”**. Nem kell tovább ragoznunk, úgy is tudjuk, hogy az Ő jelenlétéről van szó. Ahogy az előbb megtapasztalhattuk, hogy a csend be tud tölteni, úgy most engedjük, hogy Isten jelenléte töltsön be! Vagy még rövidebben is biztatgathatjuk magunkat, s csak ennyit mondjunk: „itt van!” Sőt, még nagyobb, gyermeki merészséggel, még bensőségesebben mondhatjuk neki: „itt vagy!”

Ő pedig, Aki itt jelen van, válaszol:

Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Szívünk békéjével, belső csendjével nagyon szelíden esedezünk a jelenlevő nagy Urunkhoz:

Istenem, szeress még jobban, engem szüntelen!